

— Майка ти? — запита замислено момичето. — А моята мама ми позволява да ходя по баирчинката.

Момчето, малко разгалено отъ отстъпчивостта на всички, не бѣше свикнало да слуша такива настойчиви възражения. Избухналиятъ гнѣвъ се появи по лицето му; то се подигна и заговори бързо и възбудено:

— Идете си, идете си, идете си! . . .

Не се знае, какъ би се завършила тази сцена, ако въ това време не бѣше се зачулъ отъ чифлика гласътъ на ратая, който викаше момчето за чай. То бързо се спусна отъ баирчинката.

— Ахъ, какво лошо момче! чу то отподире си искрено негодующа забележка.

На другия день, като седѣше на сжщото мѣсто, момчето си спомни за вчерашното спречкване. И този споменъ не го гнѣвѣше. Напротивъ, нему се искаше пакъ да дойде момичето, което имаше такъвъ приятенъ, спокоенъ гласъ, какъвто то никога не бѣше слушало. Познатитъ му деца тѣй високо крещѣха, смѣеха се, закачаха се и плачеха, нито едно не бѣше му говорило така приятно. Стана му мжчно, дето бѣше обидило непознатото момиче, което, навѣрно, никога вече нѣма да дойде тукъ.

Наистина, три дни момичето не идва тукъ, ала на четвъртия день Петрусь зачу стѣпките му долу, по брѣга на рѣката.

То вървѣше тихо.

— Слушайте! обади се Петрусь, когато момичето го доближи. — Пакъ ли сте вие?

Момичето не отговори. Камъчетата руцѣха подъ краката му. То тънаникаше пѣсенница и въ неговия безгриженъ гласъ момчето слушаше още незабравената обίδα.

Като измина нѣколко крачки, непознатото момиче се спрѣ. Две-три секунди минаха въ мълчание. Въ това време момичето отбираше букетъ полски цвѣтя, който държеше въ ржцетъ си, а момчето очакваше отговоръ. Това положение и последвалото мълчание накара момчето да си помисли, че тукъ има умишлено пренебрѣгване.

— Нима не виждате, че съмъ азъ? запита момичето съ достоинство, следъ като свърши букета си.

Този простицкъ въпросъ болно подействува на сърцето на слѣпото момче. То нищо не отговори и само ржцетъ му, съ които се подпираше на земята, разтреперано сграбчиха трева. Но разговорътъ вече се започна и момичето, като стоеше на сжщото мѣсто и се занимаваше съ букета си, пакъ запита:

— Кой те научи да свиришъ толкова хубаво на свирка? . . .

— Научи ме Йохимъ, отговори Петрусь.

— Много хубаво! Само . . . защо си тѣй сърдитъ?

— Азъ не се сърдя на васъ, отговори момчето тихо.

— Е, и азъ не се сърдя . . . хайде да играемъ заедно.

— Не мога да играя съ васъ, отговори Петрусь, като наведе глава.

— Не можешъ да играешъ? Защо?

— Така.